

Bůh miluje jako první a zdarma – 6.ned. vel. - 6.5.2018 - Sk 10, 25-26.34-35.44-48 - 1Jan 4, 7-10 - Jn 15, 9-17

Člověk může někdy propadat omylu, ať už vědomky či nevědomky, že musí dělat povyk, aby přivábil Boží pozornost, aby si ho Bůh vůbec všimnul.

Můžeme sklouznout nenápadně k té mentalitě, že musíme předvést nějaký výkon, něčím si zasloužit, aby nám Bůh mohl dát to, co si přejeme, aby nám mohl žehnat atd.

Můžeme k Bohu přistupovat jako obchodníci, kteří s Bohem uzavírají své kšefty. Zaplatíme zálohu, přebereme zboží, doplatíme zbytek, a je to vyřízeno. Člověk si může mnout ruce.

Do toho našeho vztahu k Bohu se může promítnout běžná životní zkušenost, že nic není zadarmo, že abychom něco dostali, abychom dostali, co jsme si umanuli, je třeba se pro to namáhat, pracovat, je třeba za to platit, a to někdy dost vysokou cenu.

Ovšem naše víra nás vede k tomu, abychom, když přistupujeme k Bohu, upustili od veškeré kšeftařské logiky. Místo toho máme před očima skutečnost, že Bůh je ten, který dělá první krok k člověku, který nás předchází se svou láskou a pozorností. Dávno předtím, než to objevíme, než se to prodere k našemu vědomí.

V prvním listu svatého apoštola Jana čteme dneska:

„V tom záleží láska: ne že my jsme milovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna jako smírnou oběť za naše hříchy.“

A v první větě dnešního evangelního úryvku máme: *„Jako Otec miloval mne, tak já jsem miloval vás“*. A dále: *„Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás.“*

Bůh nečeká na zálohy. Bůh bezpodmínečně, velkoryse a zdarma člověka obdarovává, aniž by třeba potom vyžadoval harmonogram splátek.

O bezpodmínečném Božím obdarování koneckonců hovoří i první čtení, kde se dozvídáme, že Boží dar, dar Ducha svatého, byl dán nejen „zasloužilým“ konvertitům ze židovství, ale i pohanům.

Z naší strany v reakci na Boží péči o nás je třeba s pokorou přijmout, že nemáme, čím bychom Bohu mohli splácet. Můžeme se cítit Bohu zavázáni za to, co nám dal a dává, ovšem v žádném případě tím nejsme spoutáni. Můžeme se cítit jako dlužníci, ovšem ne jako vězni či otroci.

Vždyť jsme děti Otce a jako děti přijímáni a milováni. Co jako děti můžeme Bohu „dát“ – vydat se jeho lásce se stále obnovovanou důvěrou. Důvěřovat, že navzdory všem životním osudům, absurditám, Boží ano vůči nám trvá, je naší jistotou a provokuje k tomu, aby se naše vlastní ano vůči Bohu stávalo velkorysejším a věrnějším.